

SÁRKÁNYLÁNY

V - A VÉGSŐ CSATA

AZ ÉGVILÁG SZERZŐJE

LICIA TROISI

LICIA TROISI

SÁRKÁNYLÁNY

V. – A végső csata

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Prológus

indenütt csend és sötétség honolt. Koromsötét éjszaka szállt le az Albano-tóra, és a fagyos víztükrön nem jutott át a holdfény. A teremtmény megrázkódott volna a hidegtől, ha fémes teste képes lett volna érzékelésére. Azonban alkatrészeit nem borította semmiféle hús, acélcsonthajait pedig nem vették körül idegek.

– Unom már a sötétet, csinálj fényt! – mondta.

A mögötte álló férfi csettintett. Cikázó fénynyaláb jelent meg az ujjai között, és opálos fénnel világította meg a környéket. Széles, kopár síkság terült el körülöttük, egy ősi katasztrófa égette tűz maradványai. Fejük felett az őket óvó vízhéj visszatükrözte a halvány fényt. A tó mélye elnyelte őket, mégis tudtak lélegezni.

A teremtmény lépett először, lassan vonszolva magát. Az össze nem illő alkatrészek nyikorogtak, a fémcsikorgás belehasított a csendbe. Már hetek óta lakott ebben a fémtestben, de még nem szokta meg. Mozgása lassú, akadozó volt.

– Akarja, hogy segítsek? – ajánlkozott a férfi, és felé nyújtotta a kezét. A teremtmény undorodva utasította vissza. Gyűlölte, hogy gyenge. A férfi lesütötte a szemét, és elhárált.

Lassan haladtak, míg egy mély hasadék széléhez értek. Az üreg legmélyebb pontján, a félhomályban halványan egy épület derengett. Az idő nyomait magán viselő oszlopsor tetején düledező kupola magasodott: egy romos templom.

– Nem emlékszem erre a helyre – szólalt meg a férfi.

– Nem is emlékezhetsz – recsegte a teremtmény. – Mind meghaltatok már, amikor Lung, az első Sárkányos felépítette.

A férfi a név hallatára grimaszolva a földre köpött.

– Akkor én már a föld gyomrában feküdtem – folytatta a teremtmény –, de a sötét börtönben is éreztem a mozgásukat, ahogy ellepték a felszínt, és utálatos teremtményeik benépesítették a földet... Átkozott nemzetség, árulók! Pedig az enyémekek voltak, az enyémekek!

– És újra azok lesznek – tette hozzá a férfi.

Elsőként ment le a meredek sziklafalon, és ezúttal a lény nem utasította vissza a segítségét. Képtelen lett volna ilyen meredélyen lemenni ebben a szégyenletes testutánzatban, amiben lakni volt kénytelen.

A meredély aljára érve beléptek a templomba.

A küszöbön túli sötétségben csupán egy pulzáló fény világított. A férfit a hideg rázta a helytől, a teremtmény viszont más véleményen volt: az innen áradó erő olyan átható és tiszta volt, hogy nyomorúságos testének illesztékei szinte csikorogtak. Teljesen átadta magát az érzésnek.

– Menj! – suttozta.

A férfi félénken lépett előre. Az aprócska templom közepéből egy ragyogó, meleg, mintegy tíz centiméter széles kőlap emelkedett ki.

A kőből koromfekete, szederjes vér bugyborékkolt fel, ez volt a kísérteties fény forrása. Lassú, nyúlós patakokban szivárgott a padlóra, és olykor lusta buborékként pukkant egyet. A férfi minden igyekezetével próbálta elkerülni, és a kőhöz érve leguggolt. Bőrkesztyűs kezével kivett valamit egy bársonytasakból: a világító gömb ficánkoló zöld fénytől ragyogott.

– Várj!

A férfi megállt.

A lény pillanatok alatt újra átélt mindent, ami azóta történt, hogy a pecsét börtönébe zárta. A sötétben és hidegben eltöltött évszázadok, évezredek, a harag, ami egyetlen társaként kísérte, és a bosszúvágy olyan sürgetően tört rá, hogy szinte megőrjítette. Azonban most végre minden a végéhez közeledik. Ezek a rabszolgaság utolsó pillanatai.

– Áldozatodnak semmi értelme sem volt, Thuban – sziszegte megvetően. – A fajzatod sem sokat segített... Olyan könnyedén legyőztem. Minden erőfeszítésed felesleges volt.

A férfira nézett, majd bólintott. Az felemelte a gömböt, és teljes erejével a fekete kőhöz vágta. A gömb három darabba tört, és a fénye hirtelen mindent bevilágított. De ez csak egy pillanatilag tartott. Aztán a kő haldokolni kezdett: először alig észrevehetően, majd egyre látványosabban. A vér egyre erőteljesebben tört elő belőle, majd egy földrengés rázta meg a templomot. Végül a kő kiszakadt a helyéből, a fülsiketítő lármából pedig dermesztő kacaj hallatszott. A templom szétporladt, a sík terepet vakító lilás fény árasztotta el. A férfinak el kellett takarnia az arcát, szeme könnybe lábadt a világosságtól. A padlóból egy súlyos alak körvonala bontakozott

ki. Hosszú, kígyószerű, kanyargós testének tekervényei szétterülve örvénylettek elő a kupola hasadékán, gigantikus, hártvány szárnyait hirtelen széttárta, egyetlen hatalmas szárnycsapást mérve a földre. Gúnyosan vigyorgó, vörös méregfog csillant a sötétben, és példátlan gonoszságot szikrázó, kegyetlen szempár villant.

A férfi a földre borulva felkiáltott.

– Én Uram, én Uram, én Uram!

A sárkánykígyó felegyenesedett: feje és tüskés nyaka félelmetes magasságban szinte a víz tetejét súrolta. Meglengette szárnyait, majd az égre üvöltött. Végül a sarokban heverő, burokszerű fémtestre pillantott. Egy szempillantás alatt porrá égette egyetlen, sűrű lángsugárral. Miután végzett vele, csupán olvadt fémtócsa maradt utána.

– Uram! – kiáltott fel újra a férfi.

– Igen, az Urad vagyok, ismét ereje teljében, akárcsak régen – tekintett le rá gőgösen a sárkánykígyó. – Mintha egy perc sem telt volna el azóta, hogy én uralkodtam a földön, amikor ez a test tökéletes gyilkológép volt – mennydörögte, miközben erejét próbálgatva lassan megmozgatta karmait.

A férfi meghatottan mosolygott.

– Neked pedig, aki hosszú évekig várt rám, és sohasem árult el engem, a legértékesebb jutalmat adom.

Kinyújtotta az egyik karmát, és mélyen a férfi mellkasába vájta. A férfi felüvöltött fájdalomában. Vére összekeveredett a sárkánykígyóéval, a sebből pedig sűrű, fémcsiszolt, higanyszerű anyag szivárgott. Egy pillanat volt csupán: az anyag terjedni kezdett, és éjfekete színű, a férfi testét teljesen befedő higany páncélzattá állt össze.

– Egyetlen ember sem kapta még meg jutalmául a véreket – sziszegte a sárkánykígyó. – Egyedül te vagy érdemes erre a kiváltságra, Ofnir, leghűségesebb szolgám.

– Nem fogok csalódást okozni – hajtott fejet Ofnir.

– Nem, valóban nem fogsz – mennydörögte a sárkánykígyó, hangjától pedig megremegett a föld.

– És most, Uram?

– Most visszavesszük, ami a miénk – mondta gonosz kacajjal a sárkánykígyó.

Az égre üvöltött. Felettük a vízfelszín tajtékszani kezdett, sűrű, fekete gőzfelhővé változott, majd a tó partján túlcordulva gyorsan folyt lefelé a lankákon, elárasztva egész Rómát. De nem állt meg; túljutott a városon, a tengeren, majd azon is túl, megállíthatatlanul hömpölygött tovább.

A sárkánykígyó örült kacajjal, vadul nevetett.

– Itt az ideje hazatérni – mondta, és a nagy ugrásra készen kitérta szárnyait.

Vízrobbanás rázta meg a tó felszínét, és a sárkánykígyó már kint is volt. Velőtrázó üvöltéssel a levegőbe emelkedett, és az ősi lak felé vette az irányt.

Visszatért. Nidhoggr visszatért.

1

Keserű ébredés

ofia hirtelen riadt fel álmából. Amint kinyitotta a szemét, szörnyű rettegés kerítette hatalmába.

– Rémálom, már megint egy rémálom.

A hátára fordult, és a sötétet kémlelte. A szobájában volt, biztonságban. Ez is csak olyan este, mint a többi. De valami megmagyarázhatatlan, nyugtalanító érzés fojtogatta.

Lehet, hogy megint a gyümölcsről álmodott, nem emlékezett pontosan. Az utóbbi hetekben látomások gyötörték. Azonban mindig, amikor ráismert volna egy konkrét helyre, a következő álmokkép már mást mutatott, ami teljesen összezavarta. Ha így megy tovább, biztosan megőrül.

Amint meztelen talpa a talajhoz ért, megborzongott, mint-ha furcsa morajlás szállna fel a padlóból.

– Lehet, hogy a látomások az agyamra mentek – sutogta. Az ablakhoz lépett, és a spalettákkal együtt kinyitotta. Jéghideg levegő áradt be a szobába. Sofia felnézett,

és összerezzen: a sűrű sötétség természetellenesnek tűnt. Nem csupán felhős volt az ég; úgy tűnt, mintha valaki feketére festette volna a csillagokat és a holdat. Nem sötét volt, hanem egész egyszerűen mintha a fény nem létezett volna többé, az Albano-tó körüli erdőt pedig kísérteties ragyogás világította meg, mint valami Zs kategóriás horrorfilmben.

„Történt valami... valami szörnyűség” – gondolta.

Az ajtóhoz ugrott, de nem volt elég fürge, hogy elérje, mivel az hirtelen kinyílt, és a küszöbön Schlafen professzor alakja tűnt fel.

– Prof, mi történt? – kérdezte egy szuszra Sofia a kitért ablakra mutatva. Csontig hatoló hideg töltötte be a szobát.

A professzor nem felelt. Néhány pillanatig lehajtott fejével, mozdulatlanul állt az ajtóban, keze élettelenül lógott az oldalán.

– Prof... minden rendben?

A professzor lassan emelte fel a fejét. Falfehér volt, a szeme csukva. Amikor kinyitotta, Sofia úgy érezte, kővé dermed félelmében. A professzor szeme vörösen izzott és parázsként világított a szoba sötétjében.

Schlafen sziszegve vicsorgott, háta mögött pedig két hatalmas fémszárny tűnt fel: kátrányfekete, pengeéles szárnyak.

Sofia nem hitt a szemének. A jelek félreérthetetlenül egyetlenegy valakit juttattak eszébe, Nidhoggrrt. De nem volt ideje tanakodni. Homlokán felragyogott az anyajegy, két karja pedig Thuban karmaivá alakult át, hátán két fenégséges sárkányszárny nőtt. Teste készen állt a küzdelemre.

Azonban mielőtt még Sofia felocsúdíhatott volna, a professzor rávetette magát. A szárnyakat borító fém már a professzor karját is befedte, akár két, éles törben végződő kesztyű. Sofia éppen csak ki tudott térni előlük.

– Prof, térj magadhoz! – üvöltötte, de mintha a falnak beszélné. Schlafen ismét rávetette magát, csápjai megnyúltak, és a lány vállába martak.

Sofia érezte, ahogy a jéghideg fém a bőrébe hasít.

– Professzor! – kiáltotta újra a sarokba hátrálva, ő azonban fékezhetetlen dühtől sugárzó arccal támadott tovább. Sofia próbálta kivédeni az ütések, és igyekezett nem megsebezni Schlafent. Ő akkor is a prof, nem sebesítheti meg!

A következő pillanatban hirtelen egy penge csapott az arca felé, és lenyisszantotta egy hajtincsét. Sofia a földre kuporodott, oldalra gurult, és lefelé rohant a lépcsőn. Hallotta a háta mögött a pengék suhogását, ahogy egyre és egyre közelebb érve a levegőbe hasítanak. Amikor a legalsó lépcsőfokhoz érve visszafordult, látta, hogy a török hosszú, fehér barázdákat vájtak a villa közepén emelkedő fa törzsébe a házban, ahol immár két éve lakott együtt a professzorral és Lidjával.

– Ő soha nem tenne kárt a villa tölgyfájában – mondta magának Sofia, és a teremtmény, aki fenyegetően közelített felé, semmiben sem hasonlított Georg Schlafenre.

– Lidja! – kiáltotta torkaszakadtából. – Hol az ördögben vagy?

Nem kapott választ. Az egyetlen hang az egyre közelebb érő karmok csikorgása volt.

Egyetlen pillanatra elterelődött a figyelme, és a professzor már rá is vetette magát: vasmarokkal szorította a nyakát, és a földre kényszerítette. Vörösen izzó tekintete találkozott Sofia kétségbeesett pillantásával, és hosszú másodpercekig nézték egymást. A lány csak haragot és őrületet látott Schlafen szemének mélyén.

A professzor a lány arca elé emelte az öklét, készen arra, hogy halálos ütést mérjen rá. Sofia összeszorította a fogát, és elszánta magát az egyetlen lépésre, amit tehet. Minden erejét összegyűjtve magához ölelte Schlafent, és a kezéből kisarjadó hosszú, élénkzöld indákkal teljesen körbevette, lehetlenné téve, hogy mozogjon. Minden igyekezetét összeszedve úgy irányította az indákat, hogy a prof nyaka körüli részhez férkőzhessen, ahol általában a Bekebelezettek implantátuma rejtőzött. Rá kell jönnie, Nidhoggr hogyan ejtette hatalmába a professzort, de semmit sem talált. Egy aprócska pillanatig ismét elkalandozott a figyelme, és ezt a professzor újra ki tudta használni. Egyetlen rántással szétszakította az indákat, kibújt a lány szorításából, széttárta szárnyait, és távolabbra röpített tőle. Sofia zihált, a sarokba szorulva figyelte.

Lehajtotta a fejét, és igyekezett reálisan felmérni a helyzetet: a professzor most az ellenfele, és ha meg akarja menteni, akkor pontosan úgy kell harcolnia ellene, mint Nidhoggr bármely más teremtményével. Összeszedte az erejét, és egy újabb indát lövellt felé, a férfi azonban villámgyorsan a szoba másik végében termett, könnyedén letépte magáról. Sofia kinyújtotta a másik karját, és egy indacsomót vetett a

fekete szárnyakra. A professzor eszeveszetten hanykolódva, nyöszörögve a földre rogyott, és a padlót karmolta. A lány szorosabbra vonta az indakötelet, és a fa körül kezdett repkedni. Megtett tíz kört, amire Schlafen mozgásképtelenné vált. Sofia összeszedte minden erejét, és az indákat erős fágakká változtatta.

Még szusszanni sem tudott, amikor az emeletről üvöltést hallott. Lidja! Sofia kitárta Thuban szárnyait, és a hang irányába, a barátnője szobája felé repült. A szeme elé táruoló látvány felfoghatatlan volt: Lidja, Rastaban kitárt szárnyaival a hátán egy, a szoba másik végében, bútorokkal betemetve fekvő alakot támadott éles karmaival.

Thomast ismerte fel az alakban, bár a férfi nem volt őnmaga. Eltorzult arccal üvöltött, szeme vérben forgott. Hátán ugyanolyan fémszárnyakat viselt, mint a professzor, és a Lidját támadó, törben végződő karmai is Schlafen karmaihoz hasonlítottak.

– Sof, nem bírom tovább, segíts!

Sofia azonnal átlátta a helyzetet.

– Repítsd rá a takarót! – kiáltotta.

Lidját nem kellett kétszer utasítani: telekinetikus erejével felemelte és Thomas fejére hajította a szövetdarabot. Sofia egy indával rákötözte, és olyan erővel szorította a komornyik teste köré, ahogy csak bírta, végül az indát fává változtatta, akárcsak a professzornál.

Levegő után kapkodva, teljesen kimerülten, kezét a térdén megtámasztva előregörnyedt.

- Jól vagy? – kérdezte Lidja a hátát simogatva.
Sofia a kimerültségtől vörös arccal bólintott.
– A prof... Őt is bekebelezte – nyögte ki zihálva.
Lidja hitetlenkedve nézett rá, meg sem tudott szólalni.
– De hiszen ez lehetetlen... Sof... mi a csuda történik?
– Nem tudom, Lidja. Nem tudom.

Leráncigálták Thomast a lépcsőn, és őt is a fa törzséhez kötötték. Lidja a dolgozószobába futott a bájitalért, amit a professzor Effinek, Karl anyukájának elaltatásához használt Münchenben, amikor kivették a testében lakozó sárkánykigyólarvát.

Nem volt egyszerű megitatni velük. Bár kezük-lábuk le volt kötözve, fenevadként tekergették a fejüket, a levegőbe kapdostak, hogy fogukat Lidja és Sofia kezeibe vájhassák. Azonban egyetlen korty is elegendő volt, hogy elveszítsék az eszméletüket.

Sofia dermedten figyelte őket. Képtelen volt elhinni mindazt, amit az imént tett. Körbenézett az otthonukban, ami jó ideje menedékként, biztos helyként szolgált, ahol Nidhoggr nem bánthatja őket. És ami most teljesen fel volt dűlva, iszonyú küzdelem nyomait mutatta. A fán, ami köré a ház falait emelték, mély vágások éktelenkedtek, és látszott a fehér húsa. Az emeletre vezető lépcsők közül néhány beszakadt, a falakat borító tapétát pedig több helyen leszaggatták.

A bútorok egy része széttörött, egy antik tálalószekrény pedig, amit a professzor különösen szeretett, kitört ajtóval hevert a földön.

– Nem értem – térítette vissza a valósághoz Sofiát Lidja –, nincs implantátumuk, mint a bekebelezetteknek.

– Tudom, már kerestem. Úgy tűnik, hogy most más módszert használnak a Bekebelezésre.

Alaposan megvizsgálták Schlafen és Thomas testét, de nyomát sem lelték a Bekebelezettekre jellemző fémpókoknak, ami a tarkóba vájva lábait a gazdatest gerincoszlopába furakodik. A szárnyak, amikhez a karmok csatlakoztak, közvetlenül a lapockából nőttek ki, a fém egyenesen a húsba ágyazódott.

– Lehet, hogy más lett az implantátum formája – tűnődött Sofia.

– Azt gondolod, hogy rájuk rakták a szárnyakat? És mi hogy nem vettük észre korábban? – ellenkezett Lidja kételkedően.

– Ez a pókos implantátumnál is kérdéses lenne. Tegnap este a prof és Thomas is nyugodt volt, a bekebelezés semmilyen jelét sem mutatták. Ma éjjel történt.

– Lehetetlen, hiszen véd minket a Kő és a kerítés.

– Előfordulhat, hogy csökkent az ereje. Már máskor is történt ilyen, emlékszel? Karl halálakor.

– Én tegnap este lent voltam a dungeonben, és minden rendben volt – nézett rá Lidja jelentőségteljesen. – És egyébként sem lenne értelme. Ha a sárkánykígyók bejutottak, miért

vesztegették az időt a professzor és Thomas bekebelezésére, amikor simán megölhettek volna minket álmunkban?

Sofia idegesen az ajkába harapott. Lidjának igaza van. Mi az ördög történik itt? A félelem, ami korábban elfogta, továbbra is a halántékában lüktetett, és nem tágított. Mennyire vágyott arra, hogy Fabio vele legyen! Azonnal elhessegette a gondolatot. Fabio az utolsó dolog, amire most gondolnia szabad. Mióta elváltak Edinburgh-ben, kapcsolatuk még bonyolultabbá vált, és akárhányszor meglátta a fiút, úgy érezte, menten elájul. Arról nem is beszélve, hogy napokra eltűnik, és csak akkor bukkan fel, amikor a kedve tartja. Szerencsére mióta Sofia ezeket a furcsa látomásokat kezdte érzékelni, méltóztatott életjelt adni magáról, és most Isola Farnesén, a Rómához közeli településen van Karllal, és keresik a gyümölcsöt.

Ewan és Chloe azonban otthon maradt. Találtak egy kicsi lakást Castel Gandolfo közelében, és ott telepedtek le Gilliannel.

– Karl elvitte a teljes berendezést este, ugye?

– Nem tudom... Jó sok dolog volt nála, amikor elment – válaszolta Lidja. – Másrésztől viszont ez volt az egyetlen, amit tehetett, mivel nem voltál hajlandó elmenni vele megkeresni a gyümölcsöt.

Az utóbbi napokban Sofia erejét teljesen lekötötte, hogy kapcsolatba lépjen Thuban gyümölcsével, az utolsó és legfontosabb gyümölccsel az öt közül, amik újra életre keltetik a Világ Fáját. Azonban valamilyen negatív energia

folyamatosan elhomályosította a látomásokat, és akárhányszor a gyümölcs keresésére indult, teljesen kimerülve tért vissza, ráadásul semmit sem talált. Előző este, amikor Róma közelében keresgélt, el is ájult.

– Még egy nap, és belehalok – sóhajtotta. – Teljesen erőtlennek érzem magam. Ugye Karl nem vitte magával a sárkányoszkópot?

– Nem, szerintem nem. Mi jár a fejedben?

– A végére akarok járni ennek az ügynek.

A sárkányoszkópot nem volt egyszerű megtalálni. Karl kiszajátította magának egy sarkot a villa alatti dungeonben: kiválasztott egy kis szobát, és telerakta a kacatjaival. Kész káosz volt az egész. A hely az antik és a modern furcsa elegyét alkotta: mindenütt számítógépek, a 80-as évekből származó régi daraboktól kezdve a legújabb MacBook Air modellig – de voltak lombikok, rézből készült kütyük, gumicsövek, mindenféle átmérőjű és hosszúságú kábelek, néhány TV és egy szemmel láthatólag a háborús időkből származó oszcilloszkóp. Sokáig kellett kotorászniuk, de végül megtalálták az eszközt, ami képes felkutatni a Sárkányosokat. Jóllehet az Edinburgh-be tett utazásuk óta nem volt lehetőségük arra, hogy használják is.

Nagy nehezen előhuzigálták. Eltartott egy ideig, amíg megtalálták a hozzá tartozó nehéz szemüveget és a számítógépet, és felvittek mindent a felszínre. Thomas és a professzor még aludt.

– Te tudod, hogy működik? Nekem ötletem sincs – ismer-te be Sofia.

– Mondjuk úgy, hogy figyeltem, amikor Karl használta – válaszolta Lidja, miközben felvette a pilótaszemüveget –, és bízom benne, hogy ez elég lesz.

Bekapcsolta a gépet, Sofia pedig apró tappancsokat helyezett el a professzor és Thomas mellkasán. A képernyőn egy rajz jelent meg, amin vénákhoz hasonló, zöld vonalak kusza hálózata látszott.

– Nem szabadna ilyennek lennie – szólalt meg döbbenten Sofia. – Ilyen hatalmas csak a Sárkányosoknak van.

Lidja nem felelt. Mindenféle gombokat tekergetett, a vonalak pedig vastagabbak lettek, vagy elvékonyodtak. Majd mikor megnyomott egy kapcsolót, a vonalak hirtelen lila színűvé változtak, vakító fényük betöltötte szinte az egész képernyőt.

– Mit csináltál?

Lidja nem felelt. Levette a szemüveget, és ijedt arccal meredt Sofiára.

– Megváltoztattam a spektrumot. Ha jól értettem, amit egyszer Karl magyarázott, átállítottam a sárkányoszkópot az Effiben talált sárkánykígyó lárvájának megfelelő sugárzásra.

– Nidhoggr ereje...

Lidja lemondóan bólintott, Sofia pedig érezte, ahogy a réműlet hatalmába keríti.

– Azt akarod mondani, hogy...

– A vérükben van, Sof, mindenütt. Nidhoggr vére megfertőzte őket.

jabb zsákutca – mondta Fabio.

Karl fintorgott, és levette a bukósisakot, ami olyan volt, mint egy első világháborús német sisak és egy elektroenkefalográf fejpánt fura elegye. A rézvázon mindenféle csövek és vezetékek kacskaringóztak, amelyek közül néhány tappancsokkal csatlakozott Karl mellkasához, a többi pedig egy primitív táblagéphez volt kapcsolva.

– Miért vagy mindig ilyen negatív?

– Csak realista vagyok – felelte Fabio, és belerúgott egy kavicsba, ami visszapattant az aprócska tér közepén álló kút kövéről. A Rómától néhány kilométerre északra található kis település egy nemzeti park közepén álló sziklára épült. A helynek ősi, titokzatos kisugárzása volt. Amint megérkeztek, Fabio megérezte különös hangulatát. Bár Sofia látomásai zavarosak voltak, az utóbbi napokban erre a területre

koncentrálódtak, ő és Karl pedig elhatározták, hogy amíg a lány otthon pihen, nem vesztegetik az időt, és folytatják a kutatást.

Karl azt a gépet használta, amit még Edinburgh-ben fejlesztett ki az energia érzékelésére, Fabio azonban csak saját Sárkányos képességeiben bízott. Karl kütyüit haszontalan kacatoknak tartotta, amiket a fiú csak saját szórakoztatására buherál, és vajmi kevésbé járulnak hozzá a küldetés sikeréhez. Ketyerék ide vagy oda, a keresés nem hozott eredményt.

– Ha legalább Sofia képes lenne segíteni nekünk... – De Fabio azonnal el is hessegette a gondolatot. Sofia tiltott zónának számított. Gondolatai mindig visszatértek Edinburgh-be, ahol a lány megvédte Nida támadásaitól. Maga előtt látta, milyen volt Sofia sápadt arca, mikor a karjaiban tartotta. De nem akart rá így emlékezni, ahogy arra sem, mit érzett akkor.

– Átkutathatnánk újra a templomot – jelentette ki Karl, kiszakítva a fiút a gondolatai közül.

– Már megtettem. Minden egyes négyzetcentimétert átvizsgáltam, a sekrestyét is, és nem volt semmi – vetette oda Fabio.

– Utálom, amikor ilyen vagy.

– Csak az igazat mondom.

– És akkor mit csináljunk? Adjuk fel? Mégis, miért nem mész vissza oda, ahonnan jöttél? Mindent és mindenkit csak leszólsz!

– Nekem nem úgy tűnik, hogy te vagy a hülye kütyüid hasznosabbak lennétek – vágott vissza Fabio készen arra,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hogyan behúzzon egyet a társának, amikor valami megállította az öklét. Valamiféle rezgés a levegőben, remegés a földben, valami sötét erő hirtelen megbénította.

– Na mi van, nem mersz megütni egy szemüveget? – kérdezte Karl, de aztán ő is megérezte a változást.

Mindketten felnéztek. A fejük felett ragyogó néhány csillag hirtelen elsötétült, körülöttük pedig minden lila színben kezdett foszforeszkálni. Mintha valami természetellenes köd telepedett volna rá mindenre, mint mikor egy lángoló szobában terjengeni kezd a füst.

– Mi a csuda ez? – kérdezte ijedten Karl.

– Nem tudom – rázta meg a fejét rémülten Fabio –, de szerintem jobb, ha lelépünk.

– Teljes mértékben egyetérték – válaszolta Karl, és igyekezett úrrá lenni a hangja remegésén.

Sietősen a tér felé indultak, de amint a boltív árnyékába értek, a körülöttük lévő házak minden ajtaja és ablaka egyetlen, fülsiketítő reccsenéssel kipattant, és mindenféle korú férfi és nő özönlött ki rajtuk. Arcukról démoni megszállottság sugárzott, szemükből a Bekebelezettek összetéveszthetetlen vörös ragyogása lövellt. A pillanat törtrésze sem kellett, és már meg is jelentek a hátukon a fémszárnyak.

Körülzárták Karl-t és Fabió-t, hosszú, éles karmaikkal a fiúkra vetették magukat, szájukat marcangolásra éhesen kitéptették. Félelmetesebb volt a legrosszabb lidércnyomásnál, rémisztőbb, mint bármi, amit el tudtak képzelni. Maga volt a földi pokol.